

Brug for hinanden. Jeg tror, at det er paa den Maade, en skandinavisk Samfølelse skal oparbejdes; jeg hører til dem, der tvivler meget om storpolitiske Aktioners Værdi.

Det vigtige ved det Aar, vi kommer ind i, er jo, at Industrien skal kunne løbe rundt. Jeg vil have Lov til at sige, at hvis Krigen blev fortsat, hvad jeg ikke har Lyst til at tro, eller hvis der blev Revolution eller alvorlige Uroligheder i Landet Syd for os, saa vilde vor Kulforsendelse være truet, saa vilde Tyskland ikke have Folk nok til at kunne sende os de Kul, det nu sender os. Men vor hele Handelspolitik bør i alt Fald i Resten af Aaret — det vil jeg gerne have Lov til at sige til de højtrædede Landbrugere — ikke være lagt efter den øjeblikkelige Maksimumsfordel, men paa det lange Løbs Sigt, dels efter, hvorvidt vi kan fastholde vore Handelsforbindelser og knytte nye efter Krigen, dels ogsaa efter rente storpolitiske Hensyn. Jeg understreger det og anser det for nødvendigt at understrege det.

Vi har jo en Række af Overenskomster. Om disse vil jeg sige, at jeg hører ikke til dem, der har været begejstrede for dem. Hvorvidt de kunde have været bedre, kan jeg ikke sige, jeg har jo ikke deltaget i de vedkommende Forhandlinger, men i alt Fald, som de er, er jeg ikke glad ved dem. Jeg nævnedes her i August Maaned, at f. Eks. Forholdet mellem Prien paa tyske Kul og Prisen paa det Kvæg, vi udførte til Tyskland, var saaledes, at 100 kg Kvæg før Krigen indbragte os 3 Td. Kul, men nu kun 1 Td. Kul fra Tyskland. Det er et Forhold, som absolut er ugunstigt. Jeg tror, at Fejlen har været, at da vi begyndte at forhandle med Udlandet, begyndte vi ikke med at sætte os som Maal Sammenligningen af Varer med Varer, som Forholdet var før Krigen, at regne ud, hvor meget vi faar i Tusk, i simpel Ombytning, af den Vare, vi afgiver, for den, vi faar, med andre Ord: Vare mod Vare som i 1913. Og det samme er, synes jeg, Tilfældet senere. Jeg har lige faaet Lejlighed til at se en Overenskomst med Sverige angaaende Huder. Og atter dér vil jeg have Lov til at understrege, at disse Overenskomster ikke er knyttede sammen, saaledes at f. Eks. Huder og Garvestoffer er afvejede mod hinanden, men vi faar en Pris for Huderne, og saa bag efter eller før den Tid forhandler vi om Garvestofferne, som vi faar, i øvrigt til en saa høj Pris, at i Virkeligheden den høje Pris paa Huder bliver mere end ædt op af det, vi giver for Modydelsen, og det,

synes jeg, har været Tilfældet paa mange Punkter.

Om den amerikanske Overenskomst skal jeg ikke sige andet end: wait and see, vent og se, fordi dens Betydning jo afhænger af — og det kan jeg ikke rigtig se af Overenskomsten, og jeg synes, jeg har Lov til at tvivle om det efter Overenskomsten —, om der er stillet Tonnage nok til vor Disposition til, at vi just kan faa den Varemengde, vi skal have. Og naar vi nu faar de amerikanske Varer hjem, skal de jo fordeles, og der skal sikres, at Avancen paa dem ikke bliver urimelig. Men der er en Ting, som ogsaa skal sikres, og det er Fragterne. Om disse Fragter er der sluttet Overenskomst forleden Dag, antager jeg; jeg ved ikke, om den er ratificeret af den høje Regering, men Forholdet ligger i alt Fald saaledes, at der øjensynlig bliver en Overenskomst mellem Indenrigsministeriet eller maaske mellem den overordentlige Kommission og Fragtnævnet, altsaa Dampskibsrederne, om de Priser, hvortil de skal hjemføre Varerne: disse Priser er i det store og hele 10-11 Gange saa høje, som de var før Krigen. Ganske vist er de lavere — ikke betydeligt lavere, ca. 18—20 Procent lavere — end de Satsler, som Rederne opgør for os, at de kan faa i Øjeblikket, men disse Satsler er ogsaa meget høje.

Jeg nævner, at for Landbrugsmaskiner var Fragterne før Krigen fra Nordstaternes Østkyst 19 Kr.; Rederne paastaar, at de tager i Øjeblikket 280 Kr.; de har givet os en Maksimalrate af 225 Kr. pr. Ton. Jeg nævner en Ting som Bomuld; dér har Fragten rimeligvis været et halvt Hundrede Kr. i 1913, den er nu sat til 350 Kr. pr. Ton. En Vare som Smøreolie er oppe ved 300 Kr. pr. Ton o. lign. Disse Indrømmelser, som man har givet os, er med andre Ord relativt smaa. Nu har jeg gjort Forsøg paa at regne ud, hvor meget Rederne egentlig skulde have, men det er for saa vidt umuligt, som jeg ikke ved, hvorledes de forskellige Varer stuves; selv om jeg nu kender Omregningen fra Kubikfod til Tons, har Stuvningen jo saa meget at sige. Men det staar for mig saaledes, at Redernes Udgifter ved at drive Skibet er 50 Kr. pr. Ton, og yderligere kommer hertil 35 à 40 Kr. i Assurance. Nu er Spørgsmaalet: Hvor højt skal Assurance sættes? Amerika tillader ikke at sætte over 700 Kr. pr. Ton, tror jeg det er, for et nyt Skib; man maa ikke assurere højere, og det er ogsaa tilstrækkeligt. Hvis vi regner hermed, kommer vi op til 35, maaske 40 Kr. i Assurance. Det bliver 90 Kr. Saa skal der